

Відділ 32. Служба магбезпеки

КУПИТИ

Продовження серії детективного міського фентезі «Навпакиїв». Злочини бувають різні: адміністративні, кримінальні й... магічні! Тож у кожній

країні є власна Служба магічної безпеки: М100, Айтварас, Гнядзо магічне чи Ужонд чародзейництва...

Проте жодна із цих поважних інституцій не має стільки клопоту, скільки український Відділ 32! Гострий брак кадрів, та й ремонту на базі не було вже років з дев'яносто...

А до всього новенька стажерка Галина Хоптинська, хай і чудова магрозвідниця, досі не опанувала практичну магію і постійно втрапляє в якусь халепу! На порозі 2022 рік. У лавах В32 коїться щось дивне, постає якась прихована загроза. Тож Галині та її колегам сумувати точно не доведеться!

10 листопада 2021 року, Київ, 19:30

— Сірбог, ти сам сказав, усе має бути по-чесному. Я тобі повірив, прийшов, слухаю. А ти мене намахати хочеш?

Звуки, які вона чула — голоси чоловіків, шурхіт важкого мішка по підлозі, плюскіт рідини, — луною розносилися по пустій квартирі.

Вона торкнулася дверей і раптом виявила, що ті не замкнені. Як? Після стількох років?!

— Вовко, ну що ти починаєш? Ми ж домовилися: зустрінемося, поговоримо. Кожному — його частку бабла. Тримай. Хороший віскарь, контрабасний, пацани підкинули. Давай... за мир у всьому світі, кхе...

— Не половина, Сірбог. Ти й так ціле життя в маселку купався, батя з маман тобі і квартирку, і машинку. А я все сам! Мала після коледжу в універ хоче, ти хоч уявляєш, скільки це грошей? Тому давай шістдесят на сорок.

— Ти гоніш, бразер. За десять відсотків ціни такої хати людям горлянки ріжуть... Та жартую! Але, розумієш, жил-площа, як у баби Ньюри, — це не один лімон!

Вона штовхнула двері — і все, що стояло позаду неї, почало валитися: полиці чавили кришталь, книжки потекли Лавиною, перевертали санчата, вішаки, випускали на волю шухляди з пожовклою білизною, трощили старовинні іграшки.

Від гуркоту і дзвону на мить заклало вуха.

Якась дрібничка докотилася в тиші — і все змовкло.

— Що це було?! — закричали там, у великій кімнаті.

— Мать твою, Вовко!!! Це ти мені скажи!

Вона стояла у дверях і посміхалася. Перед нею був довгий, геть темний коридор з високою стелею і самотньою лампочкою на дроті.

Вільна.

Чоловіки вибігли в коридор, удивлялися в п'тьму.

— Звук — ніби перекриття обвалилися! І щось побилосся... Але на вид усе ціле. Тільки лампочка згоріла.

— Та блін, тут нема чому падати. Я весь мотлох бабин вивіз... Може, в сусідів щось?..

— Сір'юго, тут стіни метрові, ми б і не почули! Це точно щось у нас! Впало й побилося! Ти, може, брешеш, що все вивіз? Якесь добро та й приховав?

Той, кого звали Вовкою, зробив кілька кроків у п'їтьму. Дохла лампочка під стелею коридору блимнула, на мить висвітлила стіни в старих шпалерах, мішки цементу і — її. Вона стояла у відчинених дверях на протилежному кінці коридору й безгучно сміялася — дівчинка років семи в сукенці до колін.

А за мить коридор знову занурився в п'їтьму.

— Чорт. Ти хто? — гукнув Вовка.

— Вовко? Що там? — спитав Сір'юга.

Вона йшла їм назустріч, пританцьовуючи. Вільна, вільна!

— Гей, мала, ти що тут ро...?

Світло лампочки над ними ще раз блимнуло і згасло.

1

11 листопада 2021 року, Київ, 05:10

П'ята ранку в листопаді — мабуть, найхеровіший час доби. Особливо якщо ти цілу ніч працювала, говорила з людьми й бігала знімальним майданчиком як ушкварена. Я всунула машину між смітником і сусідською «тойотою» та пошкандибала додому. У голові вата, в горлянці їжак, У спині кілок, а вдома голодні коти, які зараз зжеруть мене з кістками.

Я зайшла в під'їзд — і цієї ж миті почула це. Надривний плач.

Курво.

Я завмерла. Так, бувало, йдеш вулицею і чуєш, як скавучить якесь звірятко. Цуцик чи кіт. І ти молишся: Боженьку, ну най хтось іще це почує, обернеться, піде рятувати! Чому знову, курво, я?! А воно скавучить і скавучить, і ніхто не йде. Може, всі теж моляться? Саме тому менше трьох котів у мене в домі не бувало ніколи. Ну, бо не можу я того винести. А тоді вічно вигрібаю наслідки. То в підвал лізу навкарачки, то бігаю під'їздом, шукаючи, у чийй машині кричить котеня, то дзвоню в ДСНС серед ночі, то

на мітингах хвіст морожу. Не сидиться Галі на дупі рівно — а потім ані сну, ані спокою. Ні, цього разу — без мене! Нехай би це ридала людина, яка дасть собі раду сама.

Я повільно йшла сходами, а плач наближався.

Може, там когось побили? Домашнє насильство.

Ніщо не живить його ліпше, ніж неувага свідків. Я стиснула кулаки й мало не бігом здолала решту прольотів.

Під дверима сиділо дівчисько в шалику й рукавичках, каптур худі натягнутий аж на ніс, замерзле, сине, опухле, червонооке, з мертвим телефоном у руках. Донька сусіда.

Обхопила плечі руками, реве, дрижить.

— Аню, що сталося?!

Аньку я знала змалечку й ніяк не могла звикнути, що вона вже виросла і з паспортом. Та й на дорослу дівчина не тягнула: невеличка, повненька, сором'язлива й домашня. Батько з нею дуже носився, бо часто хворіла, у школу пізно пішла. Тепер Аня вчилася в якомусь коледжі, але все ще нагадувала дитину.

— Тьоть Галь!? Я ключі забула, тьоть Галь! — заголосила Анька. — Була на тренці, прийшла, а тата досі немає! І ключів немає! А тато цілу ніч слухавку не брав! Я дзвонила, і телефон сів, і нікого немає! Він не прийшов, — виття дівчини стало нерозбірливим. — А вже ніч, нічого не ходить, грошей теж нема!

— Так, стопе! — гаркнула я, сідаючи на сходинку поруч. — Ану ще раз, і повільно!

Я з ненавистю глянула на зачинені двері квартир на поверсі. Юне дівчисько — та й не якесь чуже, а сусідське — цілу ніч реве в під'їзді, і жодна сука не вийшла запитати, що сталося.

— Ти ще комусь дзвонила, поки телефон працював? Родичам, у лікарню, ну, куди там можна? Куди твій тато міг піти?

— Він до дядь Сір'ожі на зустріч пішов. У прабабину квартиру. Але не вернувся... Більше нікого немає! А мені зранку треба ліки пити, а вони вдома!

— Номер дядь Сір'ожі маєш? — спитала я, простягаючи дитині серветку.

Аня похитала головою, висякалася.

— Ні. Вони з татом довго не спілкувалися! Оце недавно знову почали! Тьоть Галь, можна я до вас зайду? В туалет хочу страшенно!

За пів години я вже смажила яєчню і вкотре слухала історію про зниклого тата. Аня тримала чашку з кавою і вже не рюмсала, але нервувала, аж затинаялася.

Пітьма, один з моїх котів, чорний, сидів на підвіконні й флегматично ворушив кінчиком хвоста.

— Дядь Сір'южа тата ненавидить. Він дуже підлий. Підластився до прабаби Нюри — ну, тобо йому вона баба була. Хотів, щоб вона йому квартиру відписала. Але прабаба не захотіла. Мій дід, прабаби Нюри син, ще раніше помер, усі померли, а прабаба в нас старезна була, довгожителька. Ми з татом і дядь Сір'южа — єдині родичі. Прабабуся нас помиритися вмовляла. Ну, щоб ми після її смерті разом жили. Але тато з дядь Сір'южею рішили, що миритися не варіє узагалі. Домовилися ту срану квартиру продати — і знову не бачитися. Ну, і тато мав піти на те житло глянути: як там ремонт іде, те й се. За гроші з братом поговорити. Тьоть Галь, а якщо з татом щось сталося?! Погане! Дядь Сір'южа така паскуда! — додала Анька.

— Можна набрати поліцію. Давай зробимо це прямо зараз? — запропонувала я.

Мені дуже хотілося перекласти ситуацію на іншого до-рослого, хай навіть копа. Бо я до сказу хотіла спати. Але й розуміла, що дзвінок у поліцію анітрохи не зніме з мене відповідальності — аж поки не допоможу Аньці добути ключі й ліки. І не підтримаю її в пошуках батька. Аня стенула плечима.

— Та я думала в поліцію. Але ніяково якось. Раптом вони з дядьком просто там заговорилися й лишилися на ніч. А телефон у тата теж сів. Він часто цього не помічає. Ну, могли ж вони помиритися з дядь Сір'южею?

Я зітхнула.

— А далеко твоя прабаба жила?

Аня похитала головою.

— В центрі. Я зразу думала туди махнути, але на таксі грошей не було.

Та й самотнє дівча в нічному таксі — такий собі варіант у сенсі безпеки.

— Добре, — я грюкнула пательнею об плиту. — Давай зганяємо до твоєї прабаби... в сенсі, в її квартиру й самі глянемо. Але залишимо твоєму татові записку у дверях. Щоб він, якщо повернеться, не здурів, думаючи, де ти. Кажи адресу.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ